

Από το Χάμπτον Παρκ στο Αρντήρ-Το Γουέστερν μου From Hampton Park to Ardeer-My Western

της Έρμας Βασιλείου

Α' ΜΕΡΟΣ

Ήταν Παρασκευή όταν έφυγα από το Χάμπτον Παρκ για το Αρντήρ. Η ερώτηση είχε τεθεί απλά αλλά ευγενικά και ανεξήγητα μη ερωτηματικά.

“Μαμά, σε θέλω να έρθεις πιο κοντά, στα δυτικά προάστια όπου μένω. Είναι όμορφα.”

Τι είναι όμορφο τελικά; Διάβαζα για παραδείγματα του όμορφου και ωραίου που συμπεριλάμβαναν ακόμα και ένα κελί. Έτσι το όμορφο δεν είναι γενικό καλό ή κακό. Είναι τις πιο πολλές φορές η ατομική εικόνα της ζωής.

Η μητέρα μου είχε πάθος με τον πατέρα μου, και η γνώμη όλων είναι πως μας έβαζε λίγο πίσω, σε μια σειρά που δεν ξέραμε από πού να μετρήσουμε. Ίσως και να κάναμε λάθος! Το χαίρομαι αυτό σήμερα. Από άποψη θυσίας, εννοώ. Και ήθελα, ναι, να μετακομίσω στο Αρντήρ, εκεί που μου έλεγε η κόρη μου...αλλά ήθελα πρώτα να πεισθώ πως δεν θα το έκανα για να αποδείξω πως δεν μοιάζω της μάνας μου, ή πως είμαι καλύτερη ή ακόμα με λιγότερη αντρεία μα δείξω το πάθος μου στη ρουτίνα, την καθημερινή ρουτίνα του ανθρώπου της πέννας..

Της είπα να περιμένει την απάντησή μου.

-Δεν είναι άμεση η αποδοχή; με ρώτησε.

-Άμεση είναι, αλλά θέλω να πιστέψω στους λόγους μου.

Έτσι, ένα πρωί, ένα μεγάλο φορτηγό κατέφθασε. Μαζί ακολουθούσε μια πορεία που άφηνε πίσω τριάντα χρόνια συνήθειας στα ανατολικά προάστια, και μια ζωή λίγο πιο μεγάλη από τη μισή στα χρόνια ζωή μου. Ήθελα τα πιο κοντινά και αγαπημένα μου αντικείμενα στο δικό μου αυτοκίνητο. Έτσι, η εικόνα της Παναγιάς, τα καλά μου βιβλία, κάποιες αγαπημένες φωτογραφίες, τα πτυχία μου, ένας κάκτος που λάτρευα, μια μπουκάλα νερό με ίχνος λεμονιού, τα γυαλιά ηλίου μου και η γάτα μου η Ρούμπυ, η Ρουμπίνα μου, ταξίδεψαν μαζί μου.

Στο δρόμο δεν δέχτηκα να κλάψω. Είπα πως είχα μέρες μπροστά μου να το κάνω, ή ίσως και να μην το έκανα ποτέ. Γιατί αυτό που είχε μεγαλύτερη σημασία εκείνη τη στιγμή ήταν πως είχα νικήσει τη συνήθεια, ή κερδίσει τον πόλεμο που δίνεται για το τακτό και ίδιο, και πως άλλαξα στην ηλικία μου εικόνα τού τι είναι καθημερινότητα. Πως δεν μοιάζω με γκρινιάρες εξηντάρες ή εβδομηντάρες, και πως κάθε πράγμα πάντα αρχίζει όπως είπε πριν αρκετούς αιώνες ο Μιχαήλ Άγγελος. Πάντα αρχίζει; Ήμουν σίγουρη; Ναι, το ήμουν.

Θα έβρισκα φίλους και φίλες, καλούς ή λιγότερο, θα φύτευα από την αρχή ένα μικρό δέντρο, θα περπατούσα σε άγνωστα μέρη, μα θα είχα πάντα την ίδια ματιά. Ήλπιζα στον κόσμο και την ίδια καρδιά είχα στην καλημέρα σε αγνώστους.

Πώς θα ονόμαζα το ταξίδι μου; Δεν πρόλαβα να ολοκληρώσω.

Ήρθαν οι δικοί μου να με πάρουν να περάσω τις δυο τρεις πρώτες μέρες μαζί τους τους πριν εισχωρήσω καλύτερα στη συνήθεια, σε μια άλλου είδους συνήθεια που σου βάφει το αίμα ένα νεωτερισμό που δεν κατανοείς, και δεν σ' αφήνει να δεις παραπέρα.

Και δεν ήθελα μια τέτοια συνήθεια ποτέ να με δει να ξημερώνομαι.

Είχα σχέδια για μένα και για το αύριο. Και έστησα τη νύκτα αυτή στο νου μου το κάστρο όπου θα κλειδωνόμουν για να γράψω την πορεία μου και να ιδρύσω την αυτοκρατορία της Δύσης, ένα ταξίδι στα δυτικά προάστια, που άξιζε να δω με άλλη ματιά

Το σπίτι παλιό μα ανακαινισμένο, μύριζε φρέσκο κυπαρίσσι, ο δρόμος κάθετος στο Μπάλλατατ Ρόουντ και γύρω το άγνωστο με καμία βάρκα, ούτε ελπίδα αλλά ούτε και απογοήτευση. Απλά τη βάρκα του ρεαλισμού και της αλήθειας.

Μου άρεσε η ιδέα πως δεν μετακόμισα εκεί για κάτι καλύτερο για μένα. Μου άρεσε πως έκανα κάτι για την κόρη και την εγγονή μου και πως η άγνωστη πλευρά μου που από καιρό ζητούσα να βρω θα φανεωνόταν, όπως φανερώνεται ακόμα και στον πιο ματωμένο από τις κακουχίες άνθρωπο την ώρα που δεν έχει πια άλλη διέξοδο από το να αποδεχτεί πως γνώρισε επί τέλους τον εαυτό του. Δεν τον γνώρισα...όχι... και ήρθα εδώ, στο Αρντήρ να τον γνωρίσω.

-Ρούμπυ θα μείνεις σπίτι λίγες μέρες εσώκλειστη, αλλά παραχαϊδεμένη, και μετά θα κυκλοφορείς με κολάρο και με σκαλιστό πάνω σε μια πετρίτσα τ' όνομά σου. Και από λιχουδιές, άσε!

Αποφάσισα, ναι, να ονομάσω το ταξίδι μου αυτό το Γουέστερν μου. Γιατί σε ένα μέρος έρημο μαθαίνεις και γνωρίζεις πόσα μπορείς ν' αντέξεις. Σ' ένα μέρος έρημο το ξέρεις πως έζησες εκεί για να πεις στον εαυτό σου πως δεν βασίζεσαι αλλού. Ούτε σε άνθρωπο ούτε σε περιβάλλον. Πως δεν έχει σημασία πόσοι σε αναγνωρίζουν στο νέο περιβάλλον, ή, ακόμα και πόσοι σε γνωρίζουν. Δεν έχει σημασία πόσο μεγάλωσε το δέντρο που έβαλες στη γη είκοσι χρόνια πριν και χαίρεσαι μόνο πως έχει μεγαλώσει.

Αυτό που έχει σημασία είναι πως έχεις άλλο φιντανάκι στα χέρια να ριζώσει σε μια γη που θέλει τον ίσκιο του δέντρου σου. Και η γη περιμένει, αλλά τα χρόνια όχι. Αυτό που έχει σημασία είναι πως όταν έλθει ο μεγάλος καβαλάρης με το σπαθί στο χέρι θα σε βρει στο χωράφι να οργώνεις ακόμα.

Αν δεν έχεις οργανώσει το δικό σου γενναίο ταξίδι στη ζωή οι πιθανότητες είναι πως θα πάρεις άλλων τα σχέδια να τα εφαρμόσεις. Και μάντεψε πόσο καλό κάνουν των άλλων τα σχέδια στη ζωή σου. Όχι και τόσο.

Και πως η μεγαλύτερη αξία στη ζωή δεν είναι αυτό που παίρνεις αλλά αυτό που γίνεσαι.

Έτσι και ο Ωνάσης είπε κάποια μέρα σ' ένα φίλο που τον ρώτησε πώς έκανε τα εκατομμύρια του.

Το πρώτο εκατομμύριο, είπε, ήταν το δυσκολότερο να γίνει.

Και ορθότατα...Κι ακόμα ψάχνω να βρω τη μεγάλη φιλοσοφία της ρήσης αυτής, του μεγιστάνα και στο πνεύμα Έλληνα.

Και τώρα εδώ, δεν παύουν τα αεροπλάνα που φεύγουν για Ευρώπη να παίρνουν το ύψος τους ακριβώς επάνω από το σπίτι μου. Ακριβώς επάνω από το κεφάλι μου είναι η λοξή τους πορεία...

Ολημερίς τα σιδερένια όνειρα ενός θαύματος όπου το βάρος πάει ενάντια στην έλξη της γης μου δίνει μια ώθηση, μια απογείωση ολόδικη, από ένα προάστιο που πριν λίγες εβδομάδες δεν ήξερα καν πως υπάρχει. Και είπα, είναι εδώ το όρος Σινά μου, εδώ η Ασκητική μου εδώ το Άγιο Όρος μου, εδώ, στο Μπάλλατατ Ρόουντ, μια αρχή όπως ήταν και το Νήριμ Ρόουντ, όπως ήταν και κάθε άλλος δρόμος που άρχισα.

Γιατί όλα αρχίζουν, τίποτε απολύτως, τίποτε δεν τελειώνει, είπε ο ακούραστος ολημερίς σκυμμένος στην τέχνη του Μιχαήλ Άγγελος. (Τέλος πρώτου μέρους)

Έρμα Βασιλείου